

VIII

vilje og loyalitet, der hurtigt gjorde ham til en skattet og uundværlig medarbejder for Stauning.

Fra 1918 måtte Alsing Andersen også fungere som sekretær i den socialdemokratiske rigsdagsgruppe.

Da Alsing Andersen i 1929 blev indvalgt i folketinget, mødte han derfor så vel forberedt, som det overhovedet var muligt, og det kunne næppe have været fremhævet kraftigere, end det blev, da han allerede i 1932 — altså 3 år efter sin indtræden i folketinget — blev valgt til formand i den største af tingets partigrupper, og så blev han i 1935 medlem af regeringen på den vanskelige forsvarsministerpost.

Alsing Andersens tidlige centrale placering gav ham en så alsidig indsigt, at hans parti kunne anvende ham på vidt forskellige poster, og partiet udnyttede i høj grad hans arbejdsevne. Han var gruppeformand 3 gange og minister 3 gange. Efter i 1935 at være blevet valgt til partiorganisationens viceformand måtte han nogle gange vikariere som formand, bl. a. under en stor del af besættelsesperioden. Som en afrunding af Alsing Andersens politisk-organisatoriske gerning blev han så i 1957 valgt til formand for Den internationale Union af demokratiske Arbejderpartier — Socialistisk Internationale.

Det måtte blive næsten selvfølgelig, at Alsing Andersens andel i folketingets arbejdsopgaver fik præg af hans omfattende udenrigspolitiske viden. I en årrække var han delegeret i FN, og ved sin død var han formand for Den interparlamentariske Unions danske gruppe og medlem af unionens råd. Endvidere var han i mange år medlem af det udenrigspolitiske nævn.

Alsing Andersen blev dog aldrig ensidig. Bl. a. deltog han med iver og interesse i det kulturelle arbejde og var formand for det kongelige teaters tilsynsråd.

De mere end 33 års medlemskab i folketinget blev da rammen om et rigt og omfattende politisk liv, der selvsagt heller ikke kunne være uden skuffelser, især da han ofte var sat på poster, hvor det var umuligt at undgå at få vanskelige situationer.